

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ κ. ΧΟΠΚΙΝΣ

(Έχει το δικαίωμα μία μητέρα να σκοτώνει το παιδί της για να το λυτρώσει από το μαρτύριο μιας άνατης άρρώστειας ;)

Ο κ. και η κ. Χόπκινς είχαν παντρευτεί από έρωτα κι όλοι σχεδόν επρόβλεπαν πως η ζωή τους θα περνούσε ευτυχισμένη κι άσυννεφιαστή. Μερικοί μόνο μεμψιμοιροί μουρμούριζαν, ότι δεν θα είχε καλό τέλος αυτή η ένωση, για το λόγο, ότι ο κ. και η κ. Χόπκινς ήταν πρώτα εξαδέλφια.

Οι δύο σύζυγοι όμως γέλασαν μ' αυτές τις χιμαρικές προφητείες εις άφάρους τους κ' είπαν ότι ήξεραν τί έκαναν που παντρεύτηκαν, αφού άλλωστε κ' οι δύο τους είχαν περάσει πειά την εποχή που κάνει κανείς άπερισκέψης.

Η Μαίρη ήταν, όταν παντρεύτηκε, ειςκουσιχωτό έτών κι' ό σύζυγός της, ό Φράνκ, είχε περάσει τά τριάντα. Είχε περιμένει για να παντρευτεί ν' άποκατασταθί πρώτα σε μία καλή θέσι.

Τά πρώτα χρόνια της ένωσης τους πέρασαν πράγματι πολύ ευτυχισμένα στο Κάτζε Σίτυ της άμερικανικής πολιτείας, Γκόθα. Σε λίγον καιρό μάλιστα η κ. Χόπκινς έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι, στο όποιο έδωσε το όνομα "Άμμα..."

Μά από την ημέρα αυτή η δυστυχία μπήκε στο σπίτι τους κ' η φτωχή μητέρα άρχισε ν' άνεβαινει τόν πιο φριχτό Γολγοθά.

Η "Άμμα, όσο μεγάλωνε, διέψευθε όλες τις έλπίδες με τις όποιες οι γονείς της την είχαν ύποδεχτεί, όταν ήρθε στον κόσμο. Το μυαλό της άρρόφησε ξαφνικά κι' έγινε μία άπλοική, μία ήλιθια κοπέλλα, την όποια έπρεπε να επιβλέπουν σε κάθε στιγμή.

Έν τώ μεταξύ τά χρόνια περνούσαν κ' η κ. Χόπκινς έφερε στον κόσμο κι' άλλα δύο παιδιά.

Μά προς μεγάλην άπόγνωση τών γονέων τους, και τά παιδιά αυτά όσο μεγάλωναν, παρουσιάζαν τά ίδια συμπτώματα ήλιθιότητας που είχε και η μεγάλη τους αδελφή.

Άσφαλώς, η κακός προφητείες τών μεμψιμοιρών επραγματοποιούντο...

Και ήρθε τέλος μία μέρα που οι γιατροί είπαν στους δυστυχείς γονείς, ότι τό συμφέρον τών παιδιών τους απαιτούσε να τά ύποβάλουν σε ειδική θεραπεία στο φρενοκομείο του Γούντροκ.

Μέ σπαρυγμό ψυχής η κ. Χόπκινς άναγκάστηκε να χωριστεί από τά παιδιά της που τά λάτρευε. Και σαν να μην τής έφτανε αυτό, ό σύζυγός της, του όποίου την ύγεια είχε ύποσκάψει η ήλιθις, πέθανε ξαφνικά.

Όστόσο μ' ένα ύπεροχο άθάρρος η χήρα έγκάρτηρε στη δυστυχία της και δεν συλλογίστηκε πειά παρά την τυχ τών παιδιών της.

Έπί τρία δέκληρα χρόνια, δεν παρέλειψε ούτε μία φορά να πηγαίνει στο φρενοκομείο να τά θλέπει και να τούς φέρνει γλυκίσματα και λιχουδιές.

Η δυστυχισμένη μητέρα έλαπιζε ακόμα πως θα μπορούσαν να θεραπευθούν, πως θα γινόταν κάποιο θαύμα...

Μά γελιόταν, άλλοιμονο, τραγικά. Και η ώρα της όριστικής διαλύσεως τών έλπίδων της δεν άργησε να φτάσει.

Μία μέρα, η φτωχή μητέρα προσεκλήθη έπειγόντως στη διεθυνσι του φρενοκομείου. Έκεί, με τις συνηθισμένες προφυλάξεις, ό άρχιστρος της άνήγγειλε μία δδνηρη είδησι: η κόρη της "Άμμα Χόπκινς δεν θα θεραπευθούν ποτέ κι' ότι η κατάσταση της επιδεινωόταν ολοένα... Η πάθησις της ήταν άνατη, κατά την όμόφωνη γνώμη άπεισι τών Ιατρών του ίδρυματος.

Η Μαίρη Χόπκινς, μόλις τ' άκουσε αυτό, έβγαλε μία κραυγή πληγωμένου άγριου...

Η μικρή της "Άμμα λοιπόν που ήταν μόλις δεκαεφτά χρόνια, είχε καταδικαστεί από τη μοίρα να πεοσσει όλη της τη ζωή τρελλή, ήλιθια ;

"Α! η τύχη ήταν, χωρίς άλλο, πολύ σκληρή...

Η κ. Χόπκινς έφυγε άπ' τό φρενοκομείο, κυριευμένη από την πιο θορειά άπελπισία. Τά μάτια της ώστόσο έμεναν στεγνά, γιατί η πηγή τών δακρύων της είχε στεριέψει.

"Όταν γύρισε στο σπίτι της, έπιασε τό κεφάλι της κι' άρχισε να τό σφίγγει με τά χέρια της, άνυφρονότας τόν έαυτό της μήπως θά τρελλαινόταν κ' η ίδια.

Έξαφνα τά "άτια της πετάχτηκαν έξω άπ' τις κόγχες τους. Μία φριχτή σκέψις είχε περάσει σαν άστραπή άπ' τό μυαλό της...

Και σαν να την τίναξε κάποιο έλατήριο, πετάχτηκε από τη θέσι της. Περιπατώντας σαν αυτόματο θνήκε έξω... "Αν την παρακολουθούσε κανείς θά την έβλεπε να μπαίνει σ' ένα φαρμακείο... Κατόπι τράθηξε προς τό φρενοκομείο...

Την ίδια νύχτα, η "Άμμα Χόπκινς προς μεγάλην έκπληξη τών γιατρών που την περιποιόντουσαν στο φρενοκομείο, κυριέθηκε έξαφνα από φρικτός πόνους και παρ' όλες τις φροντίδες με τις όποιες την περιέβαλαν, πέθανε κατά τά χαράματα.

Ποιά άγνωστη άρρώστεια την είχε σκοτώσει τόσο γρήγορα και τόσο άπροσδοκίητα ;

Τού κάκου οι γιατροί προσπάθησαν να έξακριθώσουν την αίτια του θανάτου της. Γι' αυτό, θέλοντας να καταποσιθούν σχετικώς, έκαναν νεκροψία στην πεθαμένη. Και πιστοποίησαν τότε κατάπληκτοι ότι η "Άμμα Χόπκινς είχε δηλητηριασθεί με άρσενικό...

Άμέσως είδοποίησαν την άστυνομία, η όποια ένήργησε άνακρίσεις. Η κ. Χόπκινς προσεκήλησε κι' αυτή από τόν άνακριτή κι' έκει όλοι πρόσεξαν, ότι παρ' όλη την δικαιολογημένη ταρυχή της, απέφυγε να κυττάσει τό πτώμα της κόρης της που ήταν έκτεθειμένο σ' ένα άνοιχτό φέρετρο.

Ό άνακριτής ήξερε από την νοσοκόμο τής ύπηρεσίας ότι τό θράδυ, πρό του θανάτου της η νεκρή είχε δεχτεί την έπίσκεψη της μητέρας της, η όποια της είχε πάει διάφορα τρόφιμα.

—Βρήκαν μέσα στα σπλάγχνα της κόρης σας, είπε άουτρά ό άνακριτής, στην κ. Χόπκινς, ένα κομμάτι από κρέας κοτόπουλου, που η δυστυχισμένη δεν τό είχε χωνέψει ακόμα... Που τό θρήκε και τό έφαγε, αφού στο μενού του ίδρυματος δεν ύπήρχε χθές καθόλου κοτόπουλο ; Μπορείτε να μάς πληροφορησείτε σχετικώς, κυρία Χόπκινς ;

Η κ. Χόπκινς έκανε στην άρχή μία άρνητική κίνηση του κεφαλιού της και καμμία λέξις δεν θγήκε από τό στόμα της.

—Θυμηθήτε καλά, κυρία ! έπέμεινε ό άνακριτής. Καθιερινώς φέρνατε διάφορες λιχουδιές στην κόρη σας και χθές τό θράδυ ακόμα ήρθατε και την είδατε... Δέν τής έφέρατε έσεις τό κοτόπουλο ; Η κ. Χόπκινς φάνηκε για μία στιγμή διατακτική. "Έπειτα, χαμηλώνοντας τό κεφάλι της, ψιθύρισε με φωνή σδυσμένη :

—"Ε, λοιπόν, έγώ έφερα στην κόρη μου αυτό τό κοτόπουλο... Τά άγαπούσε πολύ τό κοτόπουλο... "Ηξερα πως τό φτωγό παιδί θά τό έτρωγε με λιχάρα... Και έτσι έγινε...

Άπότομα, σαν τό λεπίδι της λαίμητρου που πέφτει, ό άνακριτής πρόφερε αυτά τό λόγια :

Κατασπυκινημένη η κ. Χόπκινς τά όμολόγησε δια σού άνακριτή.

ΤΑ ΔΙΚΑΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η προσάρτηση της Θεσσαλίας. Ο Χαρ. Τρικούπης θυμώνει και διαμαρτύρεται. Ο Πάνος Κολοκοτρώνης στον... «Παράδεισο». Ο καλός ο στρατιώτης πρέπει... να μυριζέ αλόγυλας!... Ο ποιητής Βηλαράς και η Ξεφυτη Ζαγορίτισσα. Ο Θ. Πετιμεζάς και τα μπυλιετάρια. Το πάθημα του «συστημένου» φοιτητού. Ο Καίτζερ στην Κέρκυρα. Οπου ακριβάζουν τα πάντα. Ένα έπεισοιο με τους άμαξάδες κλπ. κλπ.

ΤΑΝ κατέληφθη η Θεσσαλία και η έφημερίς έγραφε και η Κυβέρνησις έλεγε και επαναλάμβανε «Η προσάρτησις της Θεσσαλίας, ο μακαρίτης Χαρίλαος Τρικούπης θυμώνει, άκούοντας τη φρόσι αυτή.

— Δέν είναι προσάρτησις, έλεγε. Έπανάκτησις της Θεσσαλίας «ένε και έτσι πρέπει να τί λέγε.

Και τό δικαιολογούσε.

— Δέν προσαρτήσιν, έλεγε, καμιά Ξένη χώρα στο Κράτος μας, άλλα επανακτήσιν ιδική μας έπαρχίαν, άπολεσθείσαν πρό καιρού.

Αλλά κανένας δέν τόν άκουσε και η κατάληξις της Θεσσαλίας μένει ακόμα τούση Ιστορία, όσον και στά επίσημα χαρτιά, ως έπρωσάρτησις της Θεσσαλίας α.

Στά παλιά πρό τό Βαλκανικό πόλεμο χρόνια, δικωκήτης της Σχολής τών Ελλήνων ήταν ο μακαρίτης Πάνος Κολοκοτρώνης, άπό τό γένος τού «Έφρου του Μορφιά. τύπος τιμού και γενναίου στρατιώτου.

Όταν ο Κολοκοτρώνης άπευρόθη, γέρως πλέον και άποκαρτωμένος, άπό τό στρατό, ο βασιλευς Γεώργιος τού παρεχώρησε, στό Τατόι, ένα κομψό ξύλινο παράσημα, να διατηρή, γιατί εχεν ανάγκη από άέρα καθαρόν και άνάστανιν και ήσυχίαν.

Ο Κολοκοτρώνης, άν και ήταν λίγο ψυχραιμώσις, με τό παλάτι, έξεδη την προσορά. Μόλις λοιπόν πήγε, να κατοικήση στό παράσημα, είδε την έπιγραφή «Παράδεισος», επάνω στόν οικόστο πού τό παρεχωρήθη και είπε με μικρό χαμόγελο, στους φίλους του, πού τόν συνόδευαν:

— Άς μετώσις, ζωντανά, στόν Παράδεισον, γιατί, πως ξέρει, άν θα πατήσουμε σ' αυτόν ποθαμένοι!

Έκει ο Κολοκοτρώνης είδχτο, πολλές φορές, τούς άλλους μαθητάς του, νεαρούς πλέον άνθησελάους.

Έπειδή όμως ήσαν καταδρομικοί άπό τό τρέξιμο και βλο σκόνη, και διατάζαν να μετώ μεσα, ο μακαρίτης ο Κολοκοτρώνης τούς παρατηρούσε:

— Ντροπή! Μοναχά η δεσποινίδες δάδουν μυρωδιές. Οι καλοί στρατιώται πρέπει να μυρίζουν από τόν ιδρώτα τού άλόγου και τόν ιδρώτα της ύπηρεσίας, για να γίνουσι καλοί άξιωματικοί.

Μιά φορά, ένας Έλλην λόγιος έκανε μιá φιλόλογη διάλεξι στον «Παρνασσό» και άλλάξε τόν άδόξαστο τού Λέντοσι Τολστόι, προσπαθίνας ν' άποδείξει ότι δέν αξίζει τίποτε ως συγγραφέας ο Ρώσος σοφός.

Όταν τελείωσεν η διάλεξις, κάποιος άνορατής, ρώτησε τόν Έλληνα Ροΐτην:

— Πώς σοφ φανήκανε η πετριές, πού έρριξεν εναντίον τού Τολστόι ο «διαιετίας»;

— Έχω τήν γνώμη, άπάντησεν ο Ροΐτης, ότι τά λιθοβολήματα και τά μεγαλοφυάς είναι πάντοτε σάν τίς πέτρες πού ρίχνει κανείς στό θάλασσα, και πού δέν άφίνουσι κανένα ίχνος.

Ο μεγάλος Ήπειρώτης ποιητής και λατρός Βηλαράς, πήγαινε, μιá φορά, στό χωριό Τσεπέλο της Ήπειρου, μαζί με ένα φίλο του, τόν

— Τό κοτόπουλο πού έφυγε η Άλμα, ήταν δηλητηριασμένο... Ναι, δηλητηριασμένο άπό σάς, τη μητέρα της!

Η φόνισσα μητέρα δέν ζήτησε ν' άρνηθη τό έγκλημά της. Κατασκευιμένη τά ώμολόγησε όλα... Είχε σκοτώσει την κόρη της άπό όκτο... Τη λυπόταν γιατί θα ήταν δυστυχιωμένη σ' όλη της τη ζωή... Δέν ήταν αυτό προτιμότερο άπό τό φρενοκομείο και τη δωτική;

Έπακολούθησε σιωπή. Κατόπιν ο άνακριτής είπε στην τραγική μητέρα:

— Κυρία, άνήκετε στην δικαιοσύνη... Έν όνόματι τού νόμου σάς συλλαμβάνω!...

Η δίκη της κ. Χόπκινς πρόκειται να διεξαχθή αυτές τίς ήμέρες και η κοινή γνώμη της Άμερικής περιμένει με άγανάτη τό άποτέλεσμά της.

Γιά μιá φορά ακόμα ο Ένορκος θα έθουσι στην συνείδησι τους τό ερώτημα: «Έχει τό δικαίωμα ένας γουενός να σκοτώσει τό παιδί του, όταν αυτό ύποφέρει»;

Αναστάσιον Σακελλάριον. Έκει, στη Ήβρου Κολοκώτι, πού σταθίκανε να πούν νερό, είδαν μιá άφραία Ζαγορίσια χωρική, πού σωμαμένη καθώς ήτανε κι' έγέμιζε στην θρούσι, άφανε, χωρίς να τό θέλη, να φανίνοται τά πόδια της, πού ήσανε γυμνά... και κατι παραπάνω.

Ο Βηλαράς, όταν πλησίασις, θέλησε να παρρήξη την χωρική και έπειδή είδε πως η φρούτα της ήταν κεντημένη γυφω-γυφω με λουλούδια και κλαδιά, σάν φράχτης, της είπε, χαμογελώντας:

— Όμοια τον έφραξες τόν κήπο σου, κυρά μου!

Η τετρατάρατη όμως Ζαγορίσια, δέν τά έχασε... — Ναι, άφέντη, τού άπάντησε. Για να μίν μπαίνουσι τά... γαϊδούρια!

Η άπάντησις αυτή άπετόσωσε τόν Βηλαρά, ο άποκος γυρίζοντας είπε στό Σακελλάριο:

— Πάμε, δάσκαλε, γιατί την πάθαμε!...

Ο καθηγητής τού Πανεπιστημίου κ. Θ. Πετιμεζάς, γινότανε έξω φρονών, όταν ο μέλλοντες να εξετασθούσι φοιτητά, τού πηγαιναν μπυλιετάρια λοζυρών...

Μιά φορά, πού ένας φοιτητής εξεταζότανε για τό πτυχίο του, μαζί με μερικούς άλλους, ο κ. Πετιμεζάς τόν δέχουσε και τόν ήρώτησεν άπότομας:

— Σ' είσα ο Τάδε;

— Μάλιστα, τού άπάντησε παραφρεσβίς ο φοιτητής.

— Έ, λοιπόν, άφίεννε ο κ. Πετιμεζάς, πριν άκούσι ο έξέτασι, οι πληροφοροί, ότι θα σε άφρωστούσι, τούλάχιστον διά την περίοδον αυτήν, γιατί μου έστειλες μπυλιετάρια.

Γενική κατάληξις στην άθουσα.

Αλλά σταμάτησιν πια και τά μπυλιετάρια.

Όταν, πρό τό Βαλκανικό πόλεμο, ο τότε άποκρωτής της Γερμανίας Καίτζερ πήγε στην Κέρκυρα, έγινε εκεί χωρικές και πατηγιά. Έπήγαν τότε εκεί και πολλοί άντιπρόσωποι τού άθηναίου τύπου, μεταξύ τών όποιων και ο συνεχάρης μας κ. Σπύρος Μιλάς, άντιπροσωπών την «Πατρίδα» τού μακαρίτη Σπ. Σίμου και ο κ. Σταμ. Σταμ. της «Άκρατολής» τού Γερβηρίδου.

Ένοείται ότι επί τη ενόραξις αυτή, όλα τά πράγματα άφρίθωνε στην Κέρκυρα και ίδιος τά άνόγια τών άμαξών, πράγμα τού όπιόν δέν μπορούσε να χωρήν ο κ. Μιλάς και διαρούς ύμνηστρούπο. Άπεναντίας ο κ. Σταμ. Σταμ. επέλησε, όσον και άν τού ζητούσαν και κόνταζε να τού δώσει τά.

Σ' όλη αυτή τη φασαρία τών έσοτών ο κ. Μιλάς και ο κ. Σταμ. Σταμ. δέν χωρίζανε διάλο.

Μά τό κακό της έμπελιέσεως τών άμαξάδων έφρασε στό άποχώρητο. Και μιá μέρα, πού γυρίζανε ο κ. Μιλάς άπό τά Πέλεκα, πού είχε πάει ο αυτοκράτορ, ο άμαξάς τούς ζήτησε τόσα πολλά, πού ο Μιλάς δέν δάσταζε και τού έπυπέθη.

Είς ένόχησιν τού άμαξά ένήθησαν και οι άλλοι άμαξάδες. Τότε ο κ. Μιλάς έτόναξε τόν κ. Σταμ. Σταμ. να τόν βοηθήσει.

— Δέν έχω καιρό για κανιάδες τόρα, τού άπάντησε ο κ. Σταμ. Μόλις μοι μένουσι πέντε λεπτά για να προεταίσι να τηλεγραφήσω. Βάστα μια στιγμή ως να τηλεγραφήσω α... έβασα.

Και πήδησε σε ένα άλλο άμαξά και τραβήξε πρό τό τηλεγραφέιο.

Ο κ. Μιλάς δέν είχε θεβαίσι καμιά όρεξι να... περιμένη και έτσι έτελείωσε τό... έπιπόδο.

Μιά φορά, ίππηξε τόσοι συναγωνισμοί μεταξύ τών έφημερίδων «Σχολι» τού Κοουσιόλου και «Έμτρος» τού Καλαποθέου, πού εχεν έπηρεάσει και φανατίσει και τό άναγνωστικόν κοινό.

Ληηθόνται, λοιπόν, για κάποιον άνωτερον ύπάλληλο τού ύπουργίου τών Έσωτερικών ότι καθώς έβάδιζε σγά-σγά στό δρόμο, διαβάθροντας τό «Σχολι», άκουσε άξαίωνα από πίσω του τη φωνή ένός ποδηλάτου πού έρχότανε με μεγάλη ταχύτητα και τού φώναζε «Έμτρος» για να πορευομένη, γιατί ο δρόμος ήτανε στενός.

— Έμτροπόδοις!...

Ο ύπάλληλος νόμισε πως είναι κανείς έφημεριδοπώλης. Και τού άπάντησε και αυτός με φωνή δυνατή και θυμωμένη:

— Φύγε απ' εδώ' έγώ παίρνω τό «Σχολι»!

Αλλά τό ποδηλάτο... πού δέν διάβαζε κανιά έφημερίδα, τόν συνέπηρεσε με τη φόρα του.

